

29. 11. 2017

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Odpovědnost sportovců za újmu na zdraví

Sport je fenoménem, který je lidstvu vlastní od nepaměti. V dnešní době je však již na míle vzdálený od pojetí, v jakém byl chápán v ne příliš vzdálené minulosti. V důsledku jeho masového rozšíření coby prostředku zábavy a odpočinku, se mu věnuje nepoměrně větší množství lidí, a to jak na rekreační, tak na profesionální bázi.

Dynamický vývoj amatérského i profesionálního sportu jde ruku v ruce s jeho institucionalizací a sdružováním do sportovních klubů a svazů. Stejně tak se sport stává plnohodnotným zdrojem obživy. Přirozený rozvoj sportu s sebou nese i zvýšený zájem právní vědy o tuto oblast a dává tak vzniknout odvětví práva, které se sportem a jeho právními aspekty zabývá. Tento článek je zaměřen zejména na občanskoprávní odpovědnost sportovců za nemajetkovou újmu vzniklou při provozování sportovních činností, a to na základě porušení zákonných povinností, kdy tato újma nebyla způsobena úmyslně. Zároveň tento článek nastíní základy současné právní úpravy a rozhodovací soudní praxe.

Obecná právní úprava

Odpovědnost za újmu, resp. povinnost k její náhradě, je zvláštní právní poměr, vzniklý v důsledku porušení primární povinnosti porušitele. Újmou se dle § 2893 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“), rozumí nejen škoda způsobená na majetku, ale i nemajetková újma vzniklá na přirozených právech člověka, kdy přirozeným právem člověka je bezpochyby mimo jiné jeho zdraví a život. Nemajetková újma se přitom nahrazuje pouze v případech, kdy tak výslovně stanoví zákon či smluvní ujednání. Povinnost k náhradě újmy dle § 2894 odst. 1 OZ však vždy zahrnuje povinnost k náhradě újmy na jmění, tedy škody.

Pro vznik odpovědnosti za újmu je nutné naplnění tří základních předpokladů. V první řadě musí dojít k porušení konkrétní povinnosti porušitele. Porušená povinnost přitom může mít svůj původ v právním řádu nebo v právním jednání smluvních stran, kterými bude povinnost, kterou porušitel porušil, sjednána.

Základní zásadou nejen soukromého práva, rovněž vyjádřenou v § 3 odst. 2 písm. a) OZ, je právo každého jednotlivce na ochranu jeho života a zdraví. Z tohoto přirozeného práva vyplývá všem ostatním subjektům povinnost zdržet se takového jednání, kterým by do tohoto práva bylo zasahováno. Další základní zásadou OZ, rovněž obsaženou v § 3 OZ, je možnost každého brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým. Právě ohled na další osoby je smyslem zásady neminem laedere, dle které je povinností hledět nejen na zájmy vlastní, ale i cizí, a bezdůvodně neškodit jiným. Projevem této základní zásady je ustanovení § 2900 OZ, které stanoví tzv. prevenční povinnost. Na základě uvedeného ustanovení je každý povinen počínat si při svém konání, vyžadují-li to okolnosti případu

nebo zvyklosti soukromého života tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného. Tato povinnost se dle odborné literatury týká jak komisivního, tak omisivního jednání a bez dalšího dopadá na všechny osoby, kdy smyslem a účelem tohoto ustanovení je přecházení vzniku újmy.[1] Případné porušení prevenční povinnosti tak může být základem pro povinnost nahradit škodu. Na základě ustanovení o prevenční povinnosti tak lze vyvodit povinnost k náhradě újmy i v případech, kdy zákon přímo nestanoví konkrétní povinnosti subjektů a nemůže tak dojít k jejich porušení. Porušení prevenční povinnosti je v rámci náhrady újmy kategorií subsidiární a zbytkovou, a její porušení může zakládat nárok na náhradu újmy pouze v případech, kdy zákon nestanoví konkrétní pravidlo chování porušitele. Pokud by taková právní norma existovala, nelze uvažovat o porušení prevenční povinnosti, jakožto základu pro náhradu újmy.[2]

Dalším předpokladem je vznik újmy osobě odlišné od porušitele, tedy například zranění spoluhráče. Posledním nezbytným předpokladem pro vznik odpovědnostního vztahu a následné povinnosti k náhradě újmy je příčinná souvislost mezi porušením primární povinnosti a vznikem újmy.

Právní odpovědnost lze dále dělit na odpovědnost objektivní, kdy je škůdce povinen k náhradě újmy bez ohledu na jeho zavinění, tedy jeho mentální rezervaci k jím porušené povinnosti a jejímu porušení. Tento druh odpovědnosti se zásadně uplatňuje při porušení povinností sjednaných smlouvou. V určitých případech se subjekt může ze své odpovědnosti liberovat. Druhým druhem právní odpovědnosti je odpovědnost subjektivní, kdy se vyžaduje zavinění alespoň ve formě nedbalosti, která je zároveň presumována. Škůdce však může prokázat opak a své odpovědnosti se zprostit. Subjektivní odpovědnost zásadně nastupuje při porušení povinností plynoucích ze zákona.

Odpovědnost přitom v obecné rovině plní tři základní funkce, a to funkci prevenční, jejímž smyslem je odradit potencionálního porušitele od porušení primární povinnosti, funkci restituční, která sleduje obnovení stavu panujícího před porušením povinnosti a odčiněním újmy a v neposlední řadě funkci represivní představující potrestání porušitele.

Právní úpravu povinnosti náhrady újmy na zdraví obsahuje OZ v ustanoveních § 2958 a následujících. V důsledku porušení povinnosti pak porušiteli vzniká povinnost nahradit škodu i nemajetkovou újmu, kterou svým jednáním způsobil. Dále jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Při ublížení na zdraví odčiní dle § 2958 OZ škůdce újmu vyplacením peněžité náhrady. Peněžité náhrada musí plně vyvažovat vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy. V případech, kdy má újma na zdraví způsobená škůdcem trvalé následky a vznikla-li překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění.

Újma na zdraví ve sportu

Vzhledem ke skutečnosti, že současný tuzemský právní řád nemá speciální úpravu újmy na zdraví způsobenou při výkonu sportovní činnosti, nezbývá než vycházet z obecné právní úpravy.

Základem pro odpovědnost sportovců za jejich počínání při provozování sportovní činnosti je povinnost dostát prevenční povinnosti dle § 2900 OZ. Jak bylo zmíněno výše, prevenční povinnost zakotvuje nutnost subjektů chovat se takovým způsobem, aby nedocházelo k bezdůvodným újmám na zdraví jiných. Tato povinnost pak nepůsobí na všechny subjekty ve všech situacích ve stejném rozsahu, resp. neklade na adresáty jednotné požadavky na jejich chování bez ohledu na aktuální činnost či postavení subjektu. Prevenční povinnost je naopak kategorií proměnnou, a její konkrétní podoba vždy závisí na okolnostech toho kterého případu. Dokáže tak pružně reagovat na potřeby společnosti a plnit prevenční funkci jako subsidiární povinnost, při jejímž porušení je poškozený oprávněn se domáhat náhrady újmy. Prostřednictvím prevenční povinnosti lze proto sankcionovat porušení pravidel, které sice nemají povahu právních norem, ale pro adresáta zakotvují

srozumitelnou povinnost počínat si určitým dovoleným způsobem, neboť taková pravidla lze bezesporu podřadit pod pojmy „okolnosti případu“ či „zvyklosti soukromého života“. Příkladem výše uvedených pravidel mohou být i pravidla sportovních her a zápasů.[3] Zákon tedy poskytuje ochranu i pravidlům chování, které výslovně neobsahuje.

Samotný obsah sportovních pravidel pak závisí na konkrétní situaci, kdy je dle názoru autora zejména nutné rozlišovat mezi organizovaným sportem, kdy jednotlivé sportovní organizace mnohdy i na mezinárodní úrovni stanoví přesná pravidla daného sportu a sportu provozovaného rekreačně, kde tato pravidla mohou vycházet z pravidel pro sportovní organizace, ale mohou být i značně upravena na základě dohody účastníků dané hry.

Při posuzování povinnosti k náhradě újmy při sportu se přihlíží i k ustanovení § 5 odst. 1 OZ, dle kterého, kdo se veřejně nebo ve styku s jinou osobou přihlásí k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, dává tím najevo, že je s to jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojena. Pokud bude dotyčná osoba jednat bez této odborné péče, jde taková skutečnost k její tíži. Přihlášení se ke stavu může mít podobu výslovnou (písemnou i ústní), ale i konkludentní, pokud osoba průměrného rozumu při vynaložení průměrné opatrnosti a pečlivosti mohla nabýt dojmu, že osoba se kterou jedná, je v dané oblasti odborníkem.[4] Předmětné ustanovení dle důvodové zprávy dopadá na sportovce, a to i na neprofesionální. Profesionální sportovci dle názoru autora spadají spíše do kategorie příslušníků povolání. Dále lze dle důvodové zprávy po takové osobě důvodně požadovat, aby také jednala s využitím těch nadprůměrných znalostí a dovedností a s takovou neobvyklou pečlivostí, jaké vyžaduje ona profese nebo onen stav.

Výše uvedená povinnost prevence je povinností vyplývající přímo ze zákona, a odpovědnost za její porušení je odpovědností subjektivní. Ke vzniku povinnosti nahradit újmu v důsledku porušení prevenční povinnosti je tedy zapotřebí existence zavinění, a to alespoň ve formě nevědomé nedbalosti. OZ současně v § 2912 odst. 1 stanoví, že nejedná-li někdo způsobem, jak lze od osoby průměrných vlastností v soukromém styku důvodně očekávat, má se za to, že jedná nedbale. Tento obecný zákonný předpoklad nedbalosti chrání zásadu legitimního očekávání, že každá svéprávná osoba disponuje rozumem průměrného člověka i schopností užívat jej s běžnou péčí a opatrností, je v souladu s výše uvedeným principem zvýšené odpovědnosti odborníků doplněn principem dle § 2912 odst. 2 OZ. V důsledku jeho aplikace platí, že dá-li škůdce najevo zvláštní znalost, dovednost nebo pečlivost nebo zaváže-li se k činnosti, k níž je zvláštní znalosti, dovednosti nebo pečlivosti zapotřebí a neuplatní-li tyto zvláštní vlastnosti, má se za to, že jedná nedbale. Část právní vědy[5] pak dovozuje možnost použití § 2912 odst. 2 OZ, byť jen částečného, na případy odpovědnosti v důsledku porušení smluvně sjednané povinnosti. Pro vznik nároku na náhradu újmy není při porušení povinnosti založené smlouvou vyžadována existence zavinění a jedná se tedy o odpovědnost objektivní. Presumce existence zavinění ve formě nedbalosti nemá v případě objektivní odpovědnosti význam. Pokud se ovšem smluvní strana prezentuje zvláštními schopnostmi, znalostmi či dovednostmi, bylo by možné posoudit takové jednání jako důvod pro legitimní očekávání a případné vyžadování vyšší než obvyklé míry profesionální péče, a tedy zvýšení odborného standartu ve smyslu § 5 odst. 1 OZ.

Vztah mezi § 5 odst. 1 OZ a § 2912 odst. 1 OZ lze shrnout tak, že přihlášením ke stavu dle § 5 odst. 1 OZ konkrétní osoba dává najevo svou schopnost jednat se standardním penzem znalostí a s pečlivostí, jaká je obvykle s daným stavem spojována. Jedná se tedy o dodržení pravidel *lex artis* dané oblasti a jednání v souladu s odbornou veřejností uznávanými standardy toho kterého stavu.[6] Ustanovení § 2912 odst. 1 OZ pak představuje jakousi nadstavbu pro § 5 odst. 1 OZ, kdy lze na základě prohlášení škůdce, že disponuje zvláštní pečlivostí, znalostí nebo dovedností, standard chování odborníka dle § 5 odst. 1 OZ ještě zvýšit.[7]

Specifičnost sportovního práva je vzhledem k absenci zvláštní právní úpravy založena zejména

rozhodovací praxí soudů. Základním soudním rozhodnutím, které bylo donedávna nezpochybnitelným základem pro řešení uplatněných nároků na náhradu újmy způsobené při sportovní činnosti, je rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17. 15. 1978, sp. zn. 10 Co 190/76.[8] V předmětném rozsudku Městský soud v Praze posuzoval situaci, kdy během fotbalového zápasu došlo ke zranění hráče jednoho týmu jeho protihráčem, které bylo způsobeno zákrokem (tzv. „skluzem“) učiněným v rozporu s pravidly daného sportu. Městský soud v Praze k danému uvedl, že *„nedodržení pravidel sportovní hry (např. kopané), spočívající v použití pravidly nedovoleného (zakázaného) způsobu hry, je nutné posoudit jako jednání odporující povinnosti počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví. V důsledku toho jde o porušení právní povinnosti, jež zakládá odpovědnost za škodu.“* Tato tzv. teorie dodržení sportovního pravidla, dle které každé nedodržení pravidel znamenalo automaticky porušení prevenční povinnosti a možnost postihu, byla vůdčí zásadou náhrady újmy vzniklé při sportovní činnosti a názory prezentované v předmětném rozhodnutí byly mnohokrát potvrzeny následnou rozhodovací soudní praxí.[9]

Výše uvedený princip až v relativně nedávné době narušilo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 25 Cdo 493/2015. Žalobce se v daném případě po žalovaném domáhal náhrady škody na zdraví, která mu vznikla při soutěžním sportovním utkání v kopané, když žalovaný při zákroku porušujícím fotbalová pravidla způsobil žalobci mnohočetné zlomeniny pravé dolní končetiny. Soud v daném případě dovodil, že žalovaný nepoužil „skluz“ s úmyslem zranit protihráče a nejednalo se ani o brutální nebo surovou hru či exces. Soud tak v odůvodnění uzavřel, že zkoumání, zda došlo k porušení prevenční povinnosti, je nutno činit vždy se zřetelem k povaze a charakteru konkrétního sportu, nikoli izolovaně a bez návaznosti na konkrétní sport a situaci. Dále uvedl, že fotbal je kontaktním a dynamickým sportem, při němž dochází ke vzájemnému kontaktu hráčů a následkem toho i ke zvýšenému riziku jejich zranění. Každý, kdo se takového sportu účastní, si musí být tohoto rizika vědom a určitou, v daném druhu sportu obvyklou, míru rizika tedy vědomě akceptuje. Při zranění sportovce je nutné nejen zkoumat, zda k zákroku vedoucímu ke zranění došlo v mezích sportovních pravidel, ale též za jakých okolností k němu došlo a zda jeho negativní následek byl pro daný okamžik nevyhnutelný v důsledku nastalé herní situace. Nejvyšší soud odkázal i na obdobný výklad právních řádů soudy Německa a Rakouska[10], jakožto právních řádů blízkých právnímu řádu tuzemskému. Výše uvedený soud nakonec ve svém rozhodnutí konstatoval, že samotné porušení sportovních pravidel nemůže bez dalšího znamenat porušení zákonné prevenční povinnosti, kdy takové porušení pravidel musí mít určitou vyšší intenzitu, tedy musí podstatným způsobem vybočovat z běžného způsobu hry. Ačkoli soud v posuzovaném případě aplikoval právní úpravu účinnou v době vzniku újmy, tedy úpravu obsaženou v § 415 zákona č. [40/1964 Sb.](#), občanský zákoník, kdy byla prevenční povinnost chápána širěji než je tomu v OZ, přihlédl zřejmě výše uvedený soud nové právní úpravě a v tomto duchu i rozhodl. Prevenční povinnost v původní dikci zavazovala všechny osoby ve kterýkoli okamžik, a to bez ohledu ke konkrétní situaci nebo okolnostem případu. S přijetím současné právní úpravy tak došlo k zmírnění nároků kladených na subjekty v rámci prevenční povinnosti.

K tomuto pojetí se staví i v tomto článku použitá komentářová literatura k OZ, která současně uvádí, že „určité chyby se v souvislosti s herním napětím dají očekávat a jsou přijatelné“.[11]

Je namístě rovněž zmínit koncepci odpovědnosti za újmu vzniklou při provozování sportovní činnosti na základě porušení smlouvou sjednané povinnosti.

Smlouva obsahující pravidla dané sportovní činnosti přitom může být uzavřena jak písemnou tak i ústní formou, kdy je otázkou možnost konkludentního uzavření[12]. V praxi půjde zpravidla o multilaterální smlouvy sjednané ad hoc, kdy si několik sportovců sjedná pravidla pro konkrétní hru nebo zápas. Pokud v důsledku porušení takového ujednání dojde ke vzniku újmy, lze nastalou situaci posoudit jako porušení smluvní, nikoli pouze zákonné povinnosti. Odpovědnost za porušení smlouvou

sjednané povinnosti je přitom odpovědností objektivní, což v praxi znamená, že povinnost k náhradě újmy vznikne bez ohledu na existenci zavinění.

Z historického hlediska je tento typ úpravy sportovních pravidel předchůdcem písemných psaných sportovních pravidel, která jsou vydávána jako jejich rozhodnutí národními či dokonce nadnárodními soukromoprávními korporacemi, které v rámci výkonu sportovní činnosti sdružují jednotlivce, kluby či celé svazy, a sjednocují podobu sportovní činnosti.[13] Do jednotlivých klubů přitom sportovec vstupuje na dobrovolné smluvní bázi a zpravidla se zavazuje dodržovat pokyny a vnitřní pravidla daného klubu, ale rovněž také sportovní pravidla nadřízených sportovních organizací.[14]

Je však otázkou, zda je možné dovést existenci kontraktu mezi sportovci, kteří se dobrovolně účastní organizované sportovní činnosti, kdy pro tuto činnost byla zastřešující sportovní organizací přijata jednotná pravidla, která se tito sportovci ve vztahu k mateřskému klubu nebo vyšší sportovní organizaci zavázali dodržovat. Část odborné veřejnosti zastává názor, že za situace, kdy několik osob společně vědomě a dobrovolně vykonává shodnou činnost dle jim známých pravidel, naplňuje tato situace, byť ne dokonale, podmínky pro vznik multilaterálního kontraktu a je zde namíste hovořit o smlouvou založené povinnosti.[15] Problémem pro aplikaci výše uvedené konstrukce je zejména nedostatek určitosti projevu vůle, resp. jeho obsahu.[16] Je však nutno uvést, že předestřené názory právní vědy byly přijaty za platnosti a účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, který striktně nerozlišoval mezi odpovědností zákonnou a smluvní, jak je tomu v současné době platné a účinné právní úpravě, ale obecně spojoval vznik odpovědnosti s porušením právní povinnosti bez rozlišení původu porušené povinnosti.[17] Ačkoli zde existuje argumentační podklad pro dovození odpovědnosti za smlouvou založenou povinnost, domnívá se autor, že takový výklad je s ohledem na specifika sportovního práva nepřijatelně přísný, kdy je zcela v rozporu s obecným konceptem zmírnění důsledné aplikace obecných právních norem při sportovní činnosti. Pokud by při posuzování sportovních zákroků v rámci organizované sportovní činnosti mělo pojmově dojít k vyloučení posuzování existence a míry zavinění, znamenalo by to neúměrné navýšení odpovědnosti sportovců. Autor se vzhledem k výše uvedenému domnívá, že objektivní odpovědnost by se měla uplatnit pouze v případech, kdy byla porušená povinnost prokazatelně smluvně sjednána.

Závěr

V současné době můžeme sledovat nejen masivní vzestup popularity sportu jako takového a vzrůstající zájem právní vědy o oblast sportovních činností, ale rovněž opouštění dogmatického přístupu soudů ke sportovněprávní problematice. Soudy tak reflektují svébytnost a zvláštnost instituce sportu mezi jinými produkty lidské civilizace a uznávají jeho zvláštní režim. Je však třeba mít na paměti, že pokud má sport i nadále plnit svou funkci ve společnosti jako prostředek zábavy a odpočinku, je zapotřebí přistupovat k jeho regulaci velmi obezřetně a s přihlédnutím k jeho povaze a smyslu. Jakkoli čistě by přitom byly úmysly sport a sportovní činnost podrobit důsledné právní úpravě, mohl by výsledek znamenat významné znehodnocení samotné podstaty sportu, kterou je soutěž.

Mgr. Petra Ďuranová,
advokátní koncipientka

[BRODEC & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář](#)

Rubešova 162/8
120 00 Praha 2

Tel.: +420 224 247 215

e-mail: info@akbrodec.cz

- [1] HULMÁK, M. a kol. (2014). Občanský zákoník VI. Závazkové právo (§ 2055 - 3014). Komentář. Praha: C. H. Beck, s. 1511.
- [2] rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1427/2001.
- [3] HULMÁK, M. a kol. (2014). Občanský zákoník VI. Závazkové právo (§ 2055 - 3014). Komentář. Praha: C. H. Beck, s. 1511.
- [4] LAVICKÝ, P. a kol. (2014). Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1- 654). Komentář. Praha: C. H. Beck, s. 69.
- [5] KRÁLÍK, M. (27. 8. 2015). Civilněprávní odpovědnost sportovců za sportovní úrazy (aktuální vývojová východiska a nový český občanský zákoník. Dostupné na www, k dispozici >>> [zde](#). [přístup dne 9. 11. 2017].
- [6] MELZER, F., TÉGL, P. a kolektiv (2013). Občanský zákoník - velký komentář. Svazek I. § 1-117. Praha: Leges, s. 96.
- [7] KRÁLÍK, M. (27. 8. 2015). Civilněprávní odpovědnost sportovců za sportovní úrazy (aktuální vývojová východiska a nový český občanský zákoník. Dostupné z URL: <<http://www.bulletin-advokacie.cz/civilnepravni-odpovednost-sportovcu#ftn31> [přístup dne 9. 11. 2017].
- [8] Rozhodnutí uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 16/1980.
- [9] srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1960/2002.
- [10] srovnej např. rozhodnutí OGH z 16. 12. 2003, sp. zn. 5 Ob 273/03p.
- [11] HULMÁK, M. a kol. (2014). Občanský zákoník VI. Závazkové právo (§ 2055 - 3014). Komentář. Praha: C. H. Beck, s. 1511.
- [12] Např. přistoupením do hry, jejíž pravidla jsou přístupujícímu známa.
- [13] SUP, M. (24. 9. 2013). Sportovní normy (pravidla) a jiné neprávní prameny pravidel chování sportovce. Dostupné na www, k dispozici >>> [zde](#). [přístup dne 9. 11. 2017].
- [14] Tamtéž.
- [15] KRÁLÍK, M. (2016). Civilní odpovědnost sportovců za sportovní úrazy. Praha: Leges, s. 406.
- [16] Tamtéž. s. 406.
- [17] ŠVESTKA, J. a kol. (2009). Občanský zákoník I, II. Komentář. Praha: C. K. Beck. s. 1201.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)

- [DEAL MONITOR](#)
- [Fotbaloví agenti vs. FIFA ve světle stanoviska generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie](#)